

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 423

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 15 iunie 2015

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
LEGI ȘI DECRETE		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
144.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 87/2014 pentru stabilirea unor măsuri privind situația juridică a unor bunuri din domeniul public și privat al statului, aflate în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, a unor măsuri privind managementul situațiilor de urgență, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative	2	Decizia nr. 186 din 31 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (1) lit. b) teza finală, respectiv sintagma „rezoluția de clasare este definitivă”, în ipoteza prevăzută de art. 45 alin. (4) lit. b), prin raportare la art. 47 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.....	4–5
528.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 87/2014 pentru stabilirea unor măsuri privind situația juridică a unor bunuri din domeniul public și privat al statului, aflate în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, a unor măsuri privind managementul situațiilor de urgență, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative	2	Decizia nr. 189 din 31 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968 și ale art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală	6–7
	★		Decizia nr. 203 din 31 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, precum și ale anexelor nr. 2 și nr. 3b la acest act normativ.....	8–11
146.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2014 privind realizarea unor angajamente ce derivă din hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului Moldovan și alții împotriva României nr. 1 din 5 iulie 2005 și Moldovan și alții împotriva României nr. 2 din 12 iulie 2005	3	Decizia nr. 280 din 23 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	11–14
530.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2014 privind realizarea unor angajamente ce derivă din hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului Moldovan și alții împotriva României nr. 1 din 5 iulie 2005 și Moldovan și alții împotriva României nr. 2 din 12 iulie 2005	3	ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		18.	— Ordonanță de urgență privind stabilirea unor măsuri necesare pentru asigurarea tranziției de la televiziunea analogică terestră la televiziunea digitală terestră și implementarea serviciilor multimedia la nivel național, precum și pentru completarea Legii audiovizualului nr. 504/2002	15–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE**

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 87/2014 pentru stabilirea unor măsuri privind situația juridică a unor bunuri din domeniul public și privat al statului, aflate în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, a unor măsuri privind managementul situațiilor de urgență, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87 din 17 decembrie 2014 pentru stabilirea unor măsuri privind situația juridică a unor bunuri din domeniul public și privat al statului, aflate în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, a unor măsuri privind managementul situațiilor de urgență, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 18 decembrie 2014.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU**

București, 12 iunie 2015.
Nr. 144.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 87/2014 pentru stabilirea unor măsuri privind situația juridică a unor bunuri din domeniul public și privat al statului, aflate în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, a unor măsuri privind managementul situațiilor de urgență, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 87/2014 pentru stabilirea unor măsuri privind situația juridică a unor bunuri din domeniul public și privat al statului, aflate în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, a unor măsuri privind managementul situațiilor de urgență, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 12 iunie 2015.
Nr. 528.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR **SENATUL**

LEGE

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 93/2014 privind realizarea unor angajamente ce derivă
din hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului Moldovan
și alții împotriva României nr. 1 din 5 iulie 2005 și Moldovan
și alții împotriva României nr. 2 din 12 iulie 2005**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93 din 29 decembrie 2014 privind realizarea unor angajamente ce derivă din hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului Moldovan și alții împotriva României nr. 1 din 5 iulie 2005 și Moldovan și alții împotriva României nr. 2 din 12 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 968 din 30 decembrie 2014.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU**

București, 12 iunie 2015.
Nr. 146.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 93/2014 privind realizarea unor
angajamente ce derivă din hotărârile Curții Europene a
Drepturilor Omului Moldovan și alții împotriva României nr. 1
din 5 iulie 2005 și Moldovan și alții împotriva României nr. 2
din 12 iulie 2005**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2014 privind realizarea unor angajamente ce derivă din hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului Moldovan și alții împotriva României nr. 1 din 5 iulie 2005 și Moldovan și alții împotriva României nr. 2 din 12 iulie 2005 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 12 iunie 2015.
Nr. 530.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 186**

din 31 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (1) lit. b) teza finală, respectiv sintagma „rezoluția de clasare este definitivă”, în ipoteza prevăzută de art. 45 alin. (4) lit. b), prin raportare la art. 47 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Tudor Sălăgean și Helga Beata Roman în Dosarul nr. 584/2/2014 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 591D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă că, la dosar, partea Inspekția Judiciară a depus note scrise prin care solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, în raport cu Decizia Curții Constituționale nr. 397 din 3 iulie 2014 prin care textul a fost declarat neconstituțional din perspectiva unor critici identice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Sentința civilă nr. 1.752 din 3 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 584/2/2014, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.** Excepția a fost invocată de Tudor Sălăgean și Helga Beata Roman într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate împotriva rezoluției unui inspector judiciar, confirmată de inspectorul-șef, prin care s-a dispus clasarea sesizării formulate de autorii excepției cu motivarea că nu au fost constatate indicii ale săvârșirii unor fapte de natură să atragă răspunderea disciplinară a unui magistrat.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că singurul instrument legal pus la dispoziția justițiabilului pentru ca acesta să poată sesiza și să ceară sancționarea disciplinară a unui magistrat din România, fără a aduce atingere independenței consacrate de art. 124 din Constituție și art. 2**

alin. (3) din Legea nr. 303/2004, îl constituie sesizarea întemeiată pe prevederile Legii nr. 317/2004 adresată Inspekției Judiciare de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii. Fiind o procedură specială disciplinară ce își propune să constate și să sancționeze magistrații care comit abateri, aceasta trebuie privită prin analogie cu o altă procedură specială derogatorie, spre exemplu procedura prevăzută de art. 278¹ din Codul de procedură penală din 1968. Astfel, cele două proceduri sunt similare. Se depune mai întâi o plângere sau sesizare, se analizează de către o persoană abilitată să cerceteze motivele care stau la baza plângerii, se dă o soluție care trebuie obligatoriu comunicată petentului, se face plângere la persoana abilitată ierarhic superior celei care a cercetat și, ulterior, aceasta este supusă controlului judiciar al instanței competente. Este de neconceput ca o procedură disciplinară să fie analizată atât de inspectorul judiciar, cât și de inspectorul-șef, fără ca mai întâi să îi fie comunicată persoanei care a formulat sesizarea și să i se dea posibilitatea de a o critica motivat, cu probe. Dacă o astfel de procedură este admisibilă, se încalcă o serie de principii statuate atât în legislația română, cât și în practica Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv principiul contradictorialității, precum și dreptul la apărare al cetățenilor. Dacă se acceptă, prin absurd, că fără comunicarea rezoluției inspectorului judiciar și fără contradictorialitate un inspector și apoi inspectorul-șef dau aceeași rezoluție, ar deveni inutilă și fără finalitate inclusiv instituția în ansamblu, în speța de față, sesizarea abaterilor disciplinare ale magistraților.

7. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** își exprimă opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse de partea Inspekția Judiciară, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost indicat de autori, îl constituie dispozițiile art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 628 din 1 septembrie 2012. În realitate, din motivarea excepției, precum și din circumstanțele cauzei, Curtea observă că obiectul acesteia îl constituie art. 47 alin. (1) lit. b) teza finală, respectiv sintagma „rezoluția de clasare este definitivă”, în ipoteza prevăzută de art. 45 alin. (4) lit. b), prin raportare la art. 47 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, având următorul cuprins:

— Art. 47 alin. (1) lit. b) teza finală: „(1) În cazul în care sesizarea s-a făcut potrivit art. 45 alin. (2), inspectorul judiciar poate dispune, prin rezoluție scrisă și motivată: b) clasarea sesizării, [...] în cazul prevăzut la art. 45 alin. (4) lit. b); rezoluția de clasare este definitivă.”;

— Art. 47 alin. (3) teza întâi: „Rezoluția inspectorului judiciar este supusă confirmării inspectorului-șef.[...]”

12. Dispozițiile art. 45 alin. (2) și alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004, la care prevederile art. 47 alin. (1) lit. b) teza finală fac referire, au următorul cuprins: „(2) În cazul în care Inspekția Judiciară este titulară a acțiunii disciplinare, aceasta se poate sesiza din oficiu sau poate fi sesizată în scris și motivat de orice persoană interesată, inclusiv de Consiliul Superior al Magistraturii, în legătură cu abaterile disciplinare săvârșite de judecători și procurori. [...]”

(4) Dacă în urma efectuării verificărilor prealabile se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare: [...]”

b) sesizarea se clasează, iar rezultatul se comunică direct persoanei care a formulat sesizarea și persoanei vizate de sesizare, dacă Inspekția Judiciară a fost sesizată în condițiile alin. (2)”.

13. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prin Decizia nr. 672 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 18 februarie 2015, s-a mai pronunțat asupra unei excepții având o motivare identică. Cu acel prilej, Curtea a observat că autorul critică prevederile art. 47 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 317/2004 din perspectiva faptului că rezoluția de clasare întocmită de inspectorul judiciar nu poate fi atacată înainte de confirmarea acesteia de către inspectorul-șef. Totodată, acesta a subliniat necesitatea existenței acestei proceduri, indicând, în mod similar, procedura reglementată de art. 278¹ din Codul de procedură penală din 1968.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Tudor Sălăgean și Helga Beata Roman în Dosarul nr. 584/2/2014 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 47 alin. (1) lit. b) teza finală, respectiv sintagma „rezoluția de clasare este definitivă”, în ipoteza prevăzută de art. 45 alin. (4) lit. b), prin raportare la art. 47 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 31 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

15. Curtea a reținut că prin dispozițiile art. 47 alin. (1)—(4) din Legea nr. 317/2004 legiuitorul a reglementat o procedură administrativă prealabilă unică în ceea ce privește soluționarea sesizărilor adresate Inspekției Judiciare, procedură ce se poate finaliza cu admiterea sesizării, clasarea sau respingerea acesteia, potrivit art. 47 alin. (1) lit. a), b) sau c) din actul normativ menționat. Atât întocmirea rezoluției de clasare, cât și confirmarea acesteia de către inspectorul-șef sunt etape ale aceleiași proceduri administrative care își păstrează caracterul unic. Accesul liber la justiție nu presupune scindarea procedurii administrative, ci posibilitatea atacării în justiție a actului administrativ prin care se soluționează fondul unei sesizări formulate în condițiile Legii nr. 317/2004, după epuizarea procedurii administrative, iar nu în cursul acesteia.

16. Curtea a observat că partea interesată poate ataca în fața instanței de judecată rezoluția de clasare pentru motivul prevăzut de art. 45 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004, după confirmarea acesteia de către inspectorul-șef. Aceasta deoarece, prin Decizia nr. 397 din 3 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 16 iulie 2014, pronunțată ulterior sesizării în prezenta cauză, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 și a constatat că sintagma „rezoluția de clasare este definitivă” din cuprinsul art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii este neconstituțională în ipoteza prevăzută de art. 45 alin. (4) lit. b) din aceeași lege. Pentru a pronunța această soluție, Curtea a reținut, în esență, că, în ipoteza prevăzută de art. 45 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004, inspectorul judiciar face o cercetare a fondului sesizării pentru a constata dacă există sau nu indicii cu privire la săvârșirea unei abateri disciplinare. Totodată, inspectorul dispune asupra fondului sesizării, astfel că este absolut necesară asigurarea accesului la justiție prin posibilitatea atacării soluției la instanța judecătorească. În această situație, textul de lege criticat, potrivit căruia rezoluția de clasare este definitivă și, deci, exclusă controlului judiciar, încalcă accesul liber la justiție, drept fundamental consacrat atât de Constituție, cât și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, partea interesată fiind lipsită de accesul la o instanță judecătorească.

17. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 189

din 31 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968 și ale art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968, ale art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor și ale art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Filofteia Ciobanu în Dosarul nr. 18.349/197/2013 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 713D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autoarea excepției a depus la dosar două cereri prin care solicită recomunicarea actelor de citare și acordarea unui nou termen de judecată, având în vedere că nu cunoaște obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 713D/2014 și consideră neîndeplinită procedura de citare, care a fost „împiedicată prin abuz de putere exact de grupul de funcționari de poștă” cu care se află în litigiu.

4. Reprezentantul Ministerului Public se opune cererilor formulate.

5. Curtea, deliberând, respinge cererile de acordare a unui nou termen, deoarece procedura de citare cu autoarea excepției a fost refăcută prin telegramă.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

7. Prin Decizia penală nr. 337/AP din 26 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 18.349/197/2013, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968, ale art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor și ale art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Filofteia Ciobanu cu ocazia soluționării apelului declarat într-o cauză având ca obiect plângerea împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate, referitoare la caracterul definitiv al hotărârilor

pronunțate de judecător în procedura plângerii împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată, încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (2) potrivit căruia „*Nimeni nu este mai presus de lege*” și ale art. 124 alin. (3) care statuează că „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*”.

9. **Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Invocă, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 711 din 5 iulie 2012, nr. 244 din 21 mai 2013, nr. 271 din 23 mai 2013, nr. 408 din 8 octombrie 2013 și nr. 467 din 14 noiembrie 2013.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Potrivit actului de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968, ale art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, și ale art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală. Curtea constată că, la 1 februarie 2014, Codul de procedură penală din 1968 a fost abrogat prin Legea nr. 255 /2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Potrivit celor statuate de Curte prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, astfel încât dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968, deși abrogate la momentul pronunțării Curții, sunt supuse controlului de constituționalitate, întrucât produc efecte juridice în cauză. Dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968 au fost modificate prin art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010, iar cele ale art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală — prin

art. 102 pct. 218 din Legea nr. 255/2013. Prin urmare, raportat la normele de tehnică legislativă consacrate de art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie doar dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968 și ale art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968: *„Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.”;*

— Art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală: *„Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă.”*

15. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (2) potrivit căruia *„Nimeni nu este mai presus de lege”* și ale art. 124 alin. (3) care statuează că *„Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii”*.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că hotărârea împotriva căreia s-a formulat apel a fost pronunțată anterior datei de 1 februarie 2014, într-o cauză având ca obiect plângerea împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale, fiind astfel incidente dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968. Prin urmare, dispozițiile art. 341 alin. (8) din noul Cod de procedură penală nu au legătură cu soluționarea respectivei cauze. Or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, *„Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei.”* Ținând cont de prevederile art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

17. În ceea ce privește dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968, Curtea constată că acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederi din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 363 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 697 din 14 noiembrie 2013, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, statuând că stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac,

constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, Curtea a reținut că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la *„condițiile legii”* atunci când reglementează exercitarea căilor de atac (*„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”*), ca de altfel și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea *„sunt prevăzute numai de lege”* [a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004]. Nicio prevedere a Legii fundamentale nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, așa cum s-a arătat mai sus, art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii. Totodată, având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmăririi penale, ci rezoluția sau ordonanța de netrimite în judecată emisă de procuror, prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile. Eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului. Cu același prilej, Curtea a statuat că, referitor la presupusa atingere adusă prevederilor art. 16 din Constituție, nu este contrară principiului egalității în drepturi instituirea unor reguli speciale de procedură, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, atât timp cât aceste reguli se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații identice sau similare. În același sens este și Decizia nr. 242 din 29 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 429 din 12 iunie 2014.

18. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată prin deciziile menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

19. Având în vedere motivele mai sus arătate, dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968 nu aduc atingere nici prevederilor constituționale ale art. 124 alin. (3) referitoare la independența judecătorilor și la supunerea lor numai legii.

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Filofteia Ciobanu în Dosarul nr. 18.349/197/2013 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar și constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitiv și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 31 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 203

din 31 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, precum și ale anexelor nr. 2 și nr. 3b la acest act normativ

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, precum și ale anexelor nr. 2 și nr. 3b din acest act normativ, excepție ridicată de reclamantii Viorica Ungureanu, Carmen Ionel și alții, prin reprezentant legal Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în Dosarul nr. 2.731/40/2014 al Tribunalului Botoșani — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 171D/2015.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorii excepției de neconstituționalitate, domnul Liviu Axinte, președintele Ligii Sindicatelor din Învățământ Botoșani, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 172D/2015, nr. 183D/2015 și nr. 184D/2015, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi de lege, excepție ridicată de reclamantii Maricica Grădinaru, Tamara Asaftei și alții, de Elena Călin, Olga Paveliuc și alții, precum și de către Camelia Paula Ciocan, Costel Zagan și alții, toți prin reprezentant legal Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în dosarele nr. 2.765/40/2014, nr. 2.625/40/2014 și nr. 2.836/40/2014 ale Tribunalului Botoșani — Secția I civilă.

4. La apelul nominal efectuat în aceste dosare răspunde, pentru autorii excepției de neconstituționalitate, domnul Liviu Axinte, președintele Ligii Sindicatelor din Învățământ Botoșani, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 171D/2015, nr. 172D/2015, nr. 183D/2015 și nr. 184D/2015, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public și partea prezentă sunt de acord cu conexarea dosarelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 172D/2015, nr. 183D/2015 și nr. 184D/2015 la Dosarul nr. 171D/2015, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, respectiv reprezentantului Ligii Sindicatelor din Învățământ Botoșani, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 63/2011. În acest sens, depune și concluzii scrise la dosare.

9. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

10. Prin încheierile din 21 ianuarie 2015, pronunțate în dosarele nr. 2.731/40/2014 și nr. 2.765/40/2014, precum și prin încheierile din 27 ianuarie 2015, pronunțate în dosarele nr. 2.625/40/2014 și nr. 2.836/40/2014, **Tribunalul Botoșani — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, precum și ale anexelor nr. 2 și nr. 3b din Legea nr. 63/2011”**. Excepția a fost ridicată de reclamantii Viorica Ungureanu, Carmen Ionel și alții, de Maricica Grădinaru, Tamara Asaftei și alții, de Elena Călin, Olga Paveliuc și alții, precum și de către Camelia Paula Ciocan, Costel Zagan și alții, toți prin reprezentant legal Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, cu ocazia soluționării unor litigii de muncă având ca obiect „obligatia de a face/despăgubiri”.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile criticate din Legea nr. 63/2011 contravin dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 877/2011. Aceștia arată că, prin Legea nr. 63/2011, salariile de încadrare ale cadrelor didactice au fost micșorate, deși, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 877/2011, reîncadrarea salarială a cadrelor didactice, începând cu data de 1 ianuarie 2010, trebuia făcută în raport cu salariile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, astfel cum a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, adică prin luarea în calcul a unui coeficient de multiplicare 1,000 cu valoarea de 400 lei. Conform considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 877/2011 și celor ale deciziilor Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3/2011 și nr. 11/2012, salariile cadrelor didactice trebuiau să revină, începând cu data de 1 ianuarie 2011, la cuantumul avut în luna iunie 2010, deci la nivelul prevăzut de Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, astfel cum a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008.

12. Autorii excepției arată că, în fapt, Legea nr. 63/2011 a readus valorile salariale ale cadrelor didactice la nivelul stabilit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, care a fost declarată neconstituțională, ceea ce a condus la o scădere a cuantumului salariilor de 25%. În acest sens, susțin că, după pronunțarea Deciziei Curții Constituționale nr. 877/2011, Guvernul avea obligația să respecte prevederile art. 1 alin. (5)

din Constituție și să modifice salariile prevăzute în anexele Legii nr. 63/2011 prin raportarea lor la valorile stabilite prin Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, astfel cum a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008.

13. În concluzie, autorii excepției susțin că prevederile criticate din Legea nr. 63/2011 sunt neconstituționale și contravin dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, deoarece „perpetuează prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2009, chiar dacă introduc în locul coeficienților de multiplicare rezultatul înmulțirii acestora”. Soluția constituțională pentru uniformizarea salariilor din învățământ „era raportarea valorilor la cele rezultate din prevederile Legii nr. 221/2008, constituțională.”

14. **Tribunalul Botoșani — Secția I civilă** consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 575/2011.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente și concluziile scrise depuse la dosare, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, precum și ale anexelor nr. 2 și nr. 3b la această lege, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011, cu modificările ulterioare. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 1: „(1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și până la 31 decembrie 2011, personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ beneficiază de drepturile de natură salarială stabilite în conformitate cu anexele la prezenta lege.

(2) *Cuantumul brut al salariilor de încadrare pentru personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ este cel prevăzut în anexele nr. 1, 2, 3a și 3b, după caz.[...]*

(6) *Prin contractele colective de muncă sau acordurile colective de muncă și contractele individuale de muncă nu pot fi negociate salarii ori alte drepturi bănești sau în natură care excedează prevederilor prezentei legi.”;*

— Art. 2: „(1) *Încadrarea personalului prevăzut la art. 1 se face potrivit prevederilor prezentei legi.*

(2) *Persoanele care au salariul de încadrare între limita minimă și maximă a tranșei de vechime pentru funcțiile didactice din învățământul universitar, respectiv a gradului profesional sau a treptei profesionale pentru funcțiile didactice auxiliare își păstrează încadrarea avută dacă se situează între limitele prevăzute în anexele la prezenta lege.[...]*”;

— Art. 6: „*Orice alte dispoziții contrare cu privire la stabilirea salariilor și a celorlalte drepturi de natură salarială, în anul 2011, pentru personalul prevăzut la art. 1 alin. (1), se abrogă.”*

Anexa nr. 2 are următorul titlu: „*Salarii de încadrare pentru personalul didactic din învățământul preuniversitar*”, iar anexa

nr. 3b se intitulază „*Salarii de încadrare pentru personalul didactic auxiliar din învățământul preuniversitar*”.

19. Deși Legea nr. 63/2011 reglementează, după cum indică însuși titlul său, salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, având aplicabilitate limitată în timp, potrivit Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității acesteia, întrucât își produce efecte în cauzele în cadrul cărora a fost invocată excepția de neconstituționalitate. Mai mult, Curtea reține că aplicabilitatea Legii nr. 63/2011 a fost prelungită de legiuitor, succesiv, până la sfârșitul anului 2015.

20. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că principala critică a autorilor excepției de neconstituționalitate este aceea că salariile personalului didactic și didactic auxiliar trebuiau să revină, începând cu data de 1 ianuarie 2011, la cuantumul (calculat pe baza coeficientului de multiplicare 1,000 de 400 lei) prevăzut de Legea nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 28 octombrie 2008, coroborată cu Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Astfel, autorii excepției critică noua reglementare a salarizării personalului didactic și didactic auxiliar — Legea nr. 63/2011, prevederi cu privire la care Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 623 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 13 ianuarie 2015, constatând constituționalitatea acestora.

22. Referitor la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea a amintit, la paragraful 15 al acestei decizii, jurisprudența sa referitoare la dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat (A se vedea, în acest sens, Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013). De asemenea, la același paragraf, Curtea a amintit jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57. Cu privire la exigențele referitoare la previzibilitatea normelor juridice și protecția așteptărilor legitime ale cetățenilor, Curtea a constatat că acestea nu sunt încălcate câtă vreme Legea nr. 63/2011 a fost adoptată pentru a realiza unificarea salarizării unei categorii profesionale, respectiv pentru reglementarea unitară a domeniului vizat. În plus, Curtea a reținut că drepturile câștigate nu sunt cu nimic afectate prin reglementarea dedusă controlului de constituționalitate.

23. Prin aceeași decizie, paragraful 16, Curtea a constatat că, în materia salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, a existat o situație juridică specifică, determinată de succesiunea a numeroase acte normative cu acest obiect de reglementare și de practica judiciară neunitară, care a condus la

un sistem de salarizare neunitar. În acest context specific salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, reglementarea criticată dă expresie unei măsuri de politică bugetară, determinată de impactul financiar major asupra cheltuielilor de personal aprobate pentru anul 2011, având în vedere consecințele modificărilor legislative și ale soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești, urmărind să elimine inechitatea în stabilirea salariilor din sistemul național de învățământ.

24. Cu privire la principiul constituțional consacrat de art. 1 alin. (5), prin Decizia nr. 575 din 4 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 26 mai 2011, Curtea s-a pronunțat în cadrul controlului *a priori* de constituționalitate asupra Legii privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ (devenită Legea nr. 63/2011), reținând că acesta impune existența unei legislații predictibile, unitare și coerente. De asemenea, impune limitarea posibilităților de modificare a normelor juridice, stabilitatea regulilor instituite prin acestea, ceea ce presupune obligații deopotrivă opozabile atât legiuitorului primar, cât și celui delegat. Curtea a mai constatat că aceste exigențe nu sunt încălcate câtă vreme legea a fost adoptată pentru a realiza unificarea salarizării unei categorii socioprofesionale, respectiv pentru reglementarea unitară a domeniului vizat. Această lege temporară a fost promovată în scopul de a crea premisele necesare pentru ca statul să își îndeplinească obligațiile constituționale menționate, prin aplicarea măsurilor preconizate urmând să se asigure existența fondurilor necesare pentru ca întreg personalul din învățământ să își poată primi drepturile cuvenite, în aceleași condiții, fără discriminări. Totodată, Curtea, în acord cu jurisprudența instanței de contencios european al drepturilor omului, a subliniat distincția dintre dreptul persoanei de a continua să primească, în viitor, un salariu într-un anumit cuantum și dreptul de a primi efectiv salariul cuvenit pentru perioada în care munca a fost prestată. În același sens sunt Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Vilho Eskelinen împotriva Finlandei*, paragraful 94, și Hotărârea din 20 mai 2010, pronunțată în Cauza *Lelas împotriva Croației*, paragraful 58.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile pronunțate de Curte prin deciziile mai sus menționate, își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

26. Referitor la invocarea Deciziei Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011, Curtea reține că aceasta a avut ca obiect prevederile art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 27 ianuarie 2010, potrivit cărora reîncadrarea personalului didactic din învățământ la data de 1 ianuarie 2010 se face luând în calcul salariile de bază la data de 31 decembrie 2009, stabilite în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, aprobată prin Legea nr. 300/2009. Prin această decizie, Curtea a reținut considerentele Deciziei nr. 3 din 4 aprilie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care s-a admis recursul în interesul legii care viza aplicarea prevederilor Legii nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, stabilind că acestea se aplică pe toată perioada cuprinsă între 1 octombrie 2008 și 31 decembrie 2009. Astfel,

Curtea a reținut că reîncadrarea personalului didactic din învățământ la data de 1 ianuarie 2010 se va face pe coeficienții și salariul avut în plată la 31 decembrie 2009, stabilit în conformitate cu Legea nr. 221/2008, și nu cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009. În același sens, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 11 din 8 octombrie 2012, pronunțată în recurs în interesul legii, a stabilit că — în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 și ale art. 30 din Legea-cadru nr. 330/2009 — personalul didactic din învățământ aflat în funcție la data de 31 decembrie 2009 „are dreptul, începând cu data de 1 ianuarie 2010, la un salariu lunar calculat în raport cu salariul de bază din luna decembrie 2009, stabilit în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 15/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008”.

27. Or, Curtea reține că prevederile de lege care au făcut obiectul deciziei sus-menționate a Curții Constituționale și Deciziei nr. 11 din 8 octombrie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost abrogate prin Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, lege care ar fi trebuit să se aplice începând cu data de 1 ianuarie 2011, dar, potrivit art. 4 alin. (2) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, legiuitorul a stabilit că în anul 2011 nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010. Începând cu data de 13 mai 2011 a intrat în vigoare Legea nr. 63/2011, care a reglementat încadrarea personalului didactic și didactic auxiliar și salarizarea acestui personal, pe baza unor noi grile de salarizare, prevăzute în anexele la lege, ce instituie salarii de încadrare pentru fiecare funcție în parte, fără raportare la un coeficient de multiplicare astfel cum era prevăzut în Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008.

28. Așadar, considerentele rezultate din Decizia Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011 și din deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3 din 4 aprilie 2011 și nr. 11 din 8 octombrie 2012 nu pot fi aplicate *mutatis mutandis* la situația legislativă actuală, și anume la prevederile Legii nr. 63/2011, pentru că se referă la soluții legislative diferite. Deciziile pronunțate în cadrul soluționării unor recursuri în interesul legii reprezintă rezultatul unei activități de interpretare a legii, iar nu de legiferare, și își găsesc aplicabilitatea atât timp cât norma interpretată este în vigoare.

29. Curtea observă că, ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 63/2011, legiuitorul a reglementat prin art. 2 alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013, o majorare cu până la 10% a salariilor de bază și a sporurilor, indemnizațiilor și a celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care nu fac parte, potrivit legii, din salariul de bază, pentru anumite categorii de personal didactic din învățământul preuniversitar, începând cu ianuarie 2014, iar prin art. 2 alin. (2)—(4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, o majorare cu 5% a salariilor de bază și a sporurilor, indemnizațiilor și a celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care nu fac parte, potrivit legii, din salariul de bază al personalului didactic și didactic auxiliar, începând cu 1 martie 2015, și cu 5% începând cu 1 septembrie 2015.

30. În final, Curtea subliniază că, deși legiuitorul are dreptul, potrivit Legii fundamentale, de a reglementa

salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar, iar Legea nr. 63/2011 a fost concepută ca o lege temporară (a cărei aplicabilitate a fost prelungită succesiv până la sfârșitul anului 2015), totuși, în activitatea sa de legiferare în această materie,

trebuie să țină seama că învățământul constituie prioritate națională, iar salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar trebuie să fie în acord cu rolul și importanța activității prestate.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de reclamantii Viorica Ungureanu, Carmen Ionel și alții, de Maricica Grădinaru, Tamara Asaftei și alții, de Elena Călin, Olga Paveliuc și alții, de Camelia Paula Ciocan, Costel Zagan și alții, toți prin reprezentant legal Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani, în dosarele nr. 2.731/40/2014, nr. 2.765/40/2014, nr. 2.625/40/2014 și nr. 2.836/40/2014 ale Tribunalului Botoșani — Secția I civilă și constată că prevederile art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, precum și ale anexelor nr. 2 și nr. 3b din acest act normativ sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Botoșani — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 31 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 280

din 23 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona Maya-Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Filiala Hidroelectrică Hidrosind, în numele membrului de sindicat Marian Mihai Drăghici, în Dosarul nr. 10.863/3/2014 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 112—115D/2015, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi de lege, excepție ridicată de Filiala Hidroelectrică Hidrosind, în numele membrilor de sindicat Maria Magdalena Raduca, Radu Iliescu și Mihai Paveliu în dosarele nr. 29.715/3/2014, nr. 29.716/3/2014 și nr. 29.721/3/2014 ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, precum și de către Filiala Hidroelectrică Hidrosind, în numele membrului de sindicat Daniela Cărpușor, în Dosarul nr. 29.399/3/2013 (număr în format vechi 770/2014) al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2D/2015 și nr. 112—115D/2015, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 112—115D/2015 la Dosarul nr. 2D/2015, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 64 din 24 februarie 2015, pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006 și de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) teza a doua din același act normativ.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin Sentința civilă nr. 8.981 din 30 septembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 10.863/3/2014, și încheierile din 5 ianuarie 2014, pronunțate în dosarele nr. 29.715/3/2014, nr. 29.716/3/2014 și nr. 29.721/3/2014 ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, precum și prin Decizia civilă nr. 1.182 din 17 septembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 29.399/3/2013 (număr în format vechi 770/2014) al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**. Excepția a fost ridicată de Filiala Hidroelectrică Hidrosind, în numele membrilor de sindicat Marian Mihai Drăghici, Maria Magdalena Raduca, Radu Iliescu, Mihai Paveliu și Daniela Cârpușor, în cauze având ca obiect contestarea unor decizii de concediere colectivă emise în cadrul procedurii insolvenței.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 sunt neconstituționale, întrucât înlătură, în cazul angajatorului aflat în insolvență, dreptul salariaților la consultare și informare atunci când au loc concedieri colective, drept recunoscut salariaților și reglementat expres în art. 69 și următoarele din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, instituind, totodată, și o derogare cu privire la termenul de preaviz ce trebuie respectat în această situație. În acest context, se face trimitere la prevederile art. 29 din Carta socială europeană, art. 27 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și la Directiva 98/59/CE din 20 iulie 1998 (transpusă în Legea nr. 53/2003 — Codul muncii — art. 69 și următoarele), cu referire la dreptul salariaților la consultare și informare în caz de concediere colectivă, ca o componentă a măsurilor de protecție socială.

11. Totodată, se arată că prin Hotărârea din 3 martie 2011, pronunțată în Cauza C-235/2010 *David Claes și alții împotriva Landsbanki Luxembourg S.A.* în interpretarea Directivei 98/59/CE, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat existența dreptului fundamental al salariaților de a fi consultați și informați, inclusiv în procedura insolvenței (în cazul respectiv societatea se afla chiar în lichidare).

12. Autorii excepției consideră că prin modul neclar, imprecis și lipsit de previzibilitate în care textul este formulat nu se poate determina intenția reală a legiuitorului, dacă a dorit sau nu reglementarea unei derogări de la normele generale privind termenul de preaviz în caz de concediere colectivă, menționate

în Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, termen de 20 de zile. Se are în vedere faptul că, la data adoptării Legii nr. 85/2006, în Codul muncii era reglementat un termen de 15 zile lucrătoare de preaviz în caz de concediere colectivă, termen modificat în anul 2011, fiind instituit un termen de 20 de zile lucrătoare de preaviz. Or, legea criticată face referire la un termen de 15 zile care pare a fi o transpunere a termenului existent în forma anterioară a dispozițiilor în materie din Codul muncii și care era de 15 zile.

13. Opinia **Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale**, exprimată în Dosarul Curții Constituționale nr. 112D/2015, este în sensul caracterului neîntemeiat al excepției de neconstituționalitate, întrucât textul legal criticat nu contravine dispozițiilor invocate din Legea fundamentală și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. În Dosarul Curții Constituționale nr. 2D/2015, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 contravine dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Constituție, „în măsura în care se interpretează că prin acesta se exclude de la aplicare toată procedura concedierii colective reglementată de Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, inclusiv aplicarea unor criterii de selecție”. În ceea ce privește dispozițiile art. 1 alin. (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție, instanța de judecată apreciază că „prevederile de lege criticate nu încalcă aceste principii constituționale, deoarece, în cauză, nu se pune în discuție nerespectarea legii, ci interpretarea ei, iar dreptul la un proces echitabil și rezonabil ca durată nu este afectat”.

15. În dosarele Curții Constituționale nr. 113—115D/2015, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că prevederile de lege criticate „sunt elaborate cu respectarea dispozițiilor Constituției”.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, potrivit căroră, „*Prin derogare de la prevederile Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare, după data deschiderii procedurii, desfacerea contractelor individuale de muncă ale personalului debitoare se va face de urgență de către administratorul judiciar/lichidator, fără a fi necesară parcurgerea procedurii de concediere colectivă. Administratorul*

judiciar/lichidatorul va acorda personalului concediat doar preavizul de 15 zile lucrătoare.”

20. Curtea reține că Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței a fost abrogată prin Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014. Având în vedere considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, dar și prevederile art. 343 din Legea nr. 85/2014, potrivit cărora „*Procesele începute înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi rămân supuse legii aplicabile anterior acestei date*”, Curtea urmează să analizeze prevederile art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu care a fost sesizată.

21. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textul de lege criticat aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 41 alin. (2) privind dreptul la măsuri de protecție socială. Se mai invocă, în susținerea excepției, și art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 29 din Carta socială europeană, art. 27 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și Directiva 98/59/CE a Consiliului din 20 iulie 1998 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la concedierile colective, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 225 din 12 august 1998, transpusă în art. 69 și următoarele din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, dispoziții referitoare la dreptul salariaților la consultare și informare în caz de concediere colectivă — ca o componentă a măsurilor de protecție socială.

22. Totodată, se invocă și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, respectiv Hotărârea din 3 martie 2011, pronunțată în Cauza C-235/2010 — *David Claes și alții împotriva Landsbanki Luxembourg S.A.*, referitoare la dreptul fundamental al salariaților de a fi consultați și informați, inclusiv în procedura insolvenței.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 86 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare. În acest sens este Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015*, nepublicată în Monitorul Oficial al României până la data pronunțării prezentei decizii, prin care Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006 sunt neconstituționale, iar, în ceea ce privește art. 86 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 85/2006, Curtea a constatat că aceste prevederi sunt constituționale, în raport cu criticile formulate.

24. Astfel, referitor la prevederile art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006, prin decizia de admitere precitată, Curtea a reținut că o componentă esențială a dreptului la muncă o reprezintă protecția socială a muncii ce cuprinde, la rândul ei, aspectele prevăzute în art. 41 alin. (2) din Constituție, aceasta avându-și sorgintea în art. 1 alin. (3) din Constituție, care consacră principiul statului social. Cu privire la garanțiile drepturilor fundamentale la muncă și la protecția socială a muncii, Curtea a stabilit că acestea vizează reglementarea legală a raporturilor de muncă, asigurarea stabilității acestora, a

drepturilor și obligațiilor angajatorilor și ale angajaților, ele având menirea, pe de o parte, să asigure desfășurarea raporturilor juridice de muncă într-un cadru legal, judicios și echitabil, apărarea deopotrivă a intereselor legitime, atât ale angajatorilor, cât și ale salariaților, și, pe de altă parte, să împiedice angajatorii să dispună, din propria inițiativă, încetarea raporturilor de muncă în mod abuziv, nelegal și nejustificat și, corelativ, să asigure exercitarea dreptului de apărare al salariaților împotriva oricăror măsuri nelegale sau neîntemeiate.

25. În esență, Curtea a reținut că dreptul la informare și consultare al angajaților, pe de o parte, este reglementat în Carta socială europeană revizuită, iar, pe de altă parte, în art. 69 — 73 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, texte legale care transpun obligații internaționale asumate de statul român, astfel încât, atât prin prisma tezei întâi, cât și a tezei a doua a dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Constituție — teze care cuprind condiții alternative pentru calificarea unor măsuri de protecție socială a muncii ca fiind părți componente ale dreptului fundamental pe care acestea îl consacără —, dreptul la informare și consultare nu se plasează în coordonatele unei simple opțiuni legislative, ci, din contră, este inerent conținutului normativ al dreptului fundamental la măsuri de protecție socială a muncii. În acest context, Curtea a constatat că informarea și consultarea angajaților sunt elemente componente ale dreptului la măsuri de protecție socială a muncii cu valențe constituționale (a se vedea cu privire la această sintagmă și Decizia nr. 727 din 9 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 477 din 12 iulie 2012), alăturându-se, pe cale interpretativă, celor expres menționate în cuprinsul art. 41 alin. (2) teza a doua din Constituție.

26. În aceste condiții, Curtea a subliniat că dreptul la informarea și consultarea angajaților în ipoteza concedierilor colective vizează orice procedură de concediere colectivă, indiferent de particularitățile domeniului în care aceasta intervine, legiuitorul putând adecva modul de configurare a dreptului, fără a putea nega, însă, acest drept. Astfel, Curtea a remarcat că, prin modul în care legiuitorul a înțeles să reglementeze procedura concedierilor colective în ipoteza unei societăți aflate în procedura insolvenței, acesta a negat dreptul la informarea și consultarea angajaților, ceea ce echivalează cu nesocotirea dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Constituție. În consecință, Curtea a constatat că prevederile art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006 sunt neconstituționale, fiind contrare art. 41 alin. (2) din Constituție, astfel cum acesta este interpretat, în temeiul art. 20 alin. (1) din Constituție, prin prisma părții I pct. 21 și 29 din Carta socială europeană, revizuită.

27. Într-o atare situație, în cauzele prezente, devin incidente prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”.

28. Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a intervenit după momentul sesizării Curții Constituționale de către instanțele de judecată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006 urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

* Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 28 aprilie 2015.

29. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, instanța de judecată urmează să respecte deciziile Curții Constituționale, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, în temeiul deciziei de admitere mai sus menționate, prezenta decizie poate constitui motiv de revizuire, în condițiile art. 509 alin. (1) pct. 11 din noul Cod de procedură civilă.

30. Cu privire la critica prevederilor art. 86 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 85/2006, Curtea reține că acestea se referă la termenul de preaviz care se acordă salariaților și care are o durată de 15 zile. Autorii excepției de neconstituționalitate, raportându-se la dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5), apreciază că prevederile criticate sunt de natură să provoace confuzie, având în vedere faptul că, la data adoptării Legii nr. 85/2006, în Legea nr. 53/2003 — Codul muncii era reglementat un termen de 15 zile lucrătoare de preaviz în caz de concediere colectivă, termen care a fost modificat în anul 2011, fiind instituit un termen de 20 de zile lucrătoare de preaviz, însă Legea nr. 85/2006 nu a fost modificată pentru a prelua acest termen de preaviz de 20 de zile.

31. În contextul criticii formulate, prin Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015, Curtea a observat că stabilirea duratei termenului de preaviz de 15 zile ține de opțiunea legiuitorului, având în vedere situația specifică a procedurii insolvenței. Dispozițiile legale sunt precise și previzibile, destinatarul normei

juridice fiind capabil să își adapteze conduita în funcție de conținutul acesteia, astfel încât nu se poate reține încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție.

32. Totodată, Curtea a reținut că, în condițiile aditerii excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006, soluția legislativă consacrată prin sintagma „doar preavizul de 15 zile lucrătoare” trebuie interpretată în sensul că se referă la o durată a termenului de preaviz mai scurtă decât cea reglementată în dreptul comun, respectiv art. 75 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, cu respectarea, așadar, a dreptului la informare și consultare a angajaților.

33. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziei mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

34. În ceea ce privește pretinsa contrarietate a prevederilor legale criticate cu dispozițiile art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil din Constituție și cu cele ale art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată că autorii excepției de neconstituționalitate nu motivează concret în ce anume constă această încălcare. În aceste condiții, Curtea constată că simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate, astfel încât această critică nu poate fi reținută.

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (6) teza întâi din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Filiala Hidroelectrică Hidrosind, în numele membrilor de sindicat Marian Mihai Drăghici, Maria Magdalena Raduca, Radu Iliescu și Mihai Paveliu, în dosarele nr. 10.863/3/2014, nr. 29.715/3/2014, nr. 29.716/3/2014 și nr. 29.721/3/2014 ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, precum și de către Filiala Hidroelectrică Hidrosind, în numele membrului de sindicat Daniela Cărpuşor, în Dosarul nr. 29.399/3/2013 (număr în format vechi 770/2014) al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori, în aceleași dosare, ale aceluiași instanțe și constată că prevederile art. 86 alin. (6) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind stabilirea unor măsuri necesare pentru asigurarea tranziției de la televiziunea analogică terestră la televiziunea digitală terestră și implementarea serviciilor multimedia la nivel național, precum și pentru completarea Legii audiovizualului nr. 504/2002

Având în vedere obligațiile asumate de statul român în cadrul Conferinței Regionale de Radiocomunicații pentru planificarea serviciului de radiodifuziune digitală terestră în părți din regiunile 1 și 3 din cadrul Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor, acordul internațional fiind ratificat prin Legea nr. 378/2009 privind ratificarea Actelor finale ale Conferinței Regionale de Radiocomunicații pentru planificarea serviciului de radiodifuziune digitală terestră în părți din regiunile 1 și 3, în benzile de frecvențe 174—230 MHz și 470—862 MHz, și a celor pentru revizuirea Acordului de la Stockholm 1961, semnate la Geneva la 16 iunie 2006,

având în vedere că data-limită stabilită pentru încetarea emisie terestre în format analogic a serviciilor de programe de televiziune trebuie să înceteze, în condițiile din acordul semnat, începând cu data de 17 iunie 2015,

ca urmare a faptului că implementarea rețelei de comunicații electronice necesară pentru furnizarea serviciilor publice de televiziune în sistem digital terestru este întârziată, situație în care serviciile Societății Române de Televiziune nu pot fi furnizate pe cale radio terestră în sistem digital terestru,

având în vedere că în prezent serviciile publice de televiziune sunt furnizate pe cale radio terestră în sistem analogic, situație ce poate fi continuată din punct de vedere tehnic, cu caracter temporar, numai în condițiile respectării angajamentului internațional asumat de statul român,

întrucât furnizarea serviciilor publice de televiziune pe cale radio terestră reprezintă un mijloc eficient de transmitere a mesajelor și informațiilor de interes public,

având în vedere dificultățile financiare persistente cu care se confruntă posturile de televiziune și radio din România, luând în considerare necesitatea de a oferi publicului românesc programe informative și educative de cât mai bună calitate, în vederea stimulării performanței în mediul jurnalistic,

pentru susținerea acelor posturi care alocă resurse financiare și umane importante pentru producția și difuzarea de programe de informare, culturale și educative, programe despre care se știe că sunt costisitoare în termeni economici și, în plus, au valoare comercială redusă comparativ cu programele de divertisment, film și sport,

luând în considerare faptul că aceste elemente vizează interesul public, constituind o situație de urgență și extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

TITLUL I

Măsuri necesare pentru asigurarea tranziției de la televiziunea analogică terestră la cea digitală terestră și implementarea serviciilor multimedia la nivel național

Art. 1. — (1) Emisia pe cale radio terestră a serviciilor publice și private de televiziune în sistem analogic, în banda de frecvențe radio 174—230 MHz, poate continua, cu caracter temporar, până la data de 31 decembrie 2016, în baza unui acord tehnic eliberat de Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, cu respectarea următoarelor condiții cumulative:

a) nu produce interferențe stațiilor de radiocomunicații ce utilizează spectrul radio în conformitate cu angajamentele internaționale la care România este parte;

b) nu beneficiază de protecție radio din partea stațiilor de radiocomunicații ce utilizează spectrul radio în conformitate cu angajamentele internaționale la care România este parte;

c) frecvențele radio să fie asigurate, la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, pentru furnizarea pe cale radio terestră a serviciilor publice și private de televiziune în sistem analogic.

(2) În cazul apariției unor interferențe datorate continuării emisie în condițiile alin. (1), reclamate de administrațiile de comunicații ale statelor vecine, titularul acordului tehnic va lua

imediat toate măsurile necesare pentru eliminarea emisie radio ce a produs interferența.

(3) Titularul acordului eliberat în condițiile alin. (1) nu are obligația de a plăti tariful de utilizare al spectrului în condițiile art. 62 din Legea audiovizualului nr. 504/2002, cu modificările și completările ulterioare, până la data de 31 decembrie 2016.

(4) În cazul utilizării frecvențelor radio în condițiile alin. (1) și (2), prevederile art. 50 alin. (1), art. 52 alin. (5), art. 57 alin. (2) lit. b), art. 59 alin. (1), art. 73 alin. (1) din Legea nr. 504/2002, cu modificările și completările ulterioare, nu se aplică.

Art. 2. — (1) Drepturile de utilizare a frecvențelor radio acordate conform Legii nr. 504/2002, cu modificările și completările ulterioare, pentru furnizarea pe cale radio terestră a serviciilor publice de radiodifuziune pot fi extinse, cu caracter temporar, până la data de 31 decembrie 2016.

(2) Utilizarea frecvențelor radio pentru furnizarea pe cale radio terestră a serviciilor publice de radiodifuziune, ulterior termenului stabilit conform alin. (1), este condiționată de obținerea unei licențe de emisie în condițiile legii.

(3) Licența de emisie prevăzută la alin. (2) se acordă în condițiile art. 26 alin. (2)—(6) și art. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 140/2012, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Valabilitatea licenței de emisie prevăzute la alin. (2) este de 9 ani.

TITLUL II

**Măsuri privind susținerea programelor
informativ-cultural-educative**

Art. 3. — După capitolul IV din Legea audiovizualului nr. 504/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 22 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou capitol, capitolul IV¹, conținând articolele 49¹ și 49², cu următorul cuprins:

„CAPITOLUL IV¹**Măsuri de stimulare a operatorilor economici
din domeniul audiovizual**

Art. 49¹. — (1) Operatorii economici din domeniul audiovizual pot beneficia de finanțare în baza unei scheme de ajutor de stat aprobate prin hotărâre a Guvernului cu respectarea legislației europene în domeniul ajutorului de stat și a procedurilor prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat,

precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările ulterioare.

(2) Obiectivul schemei de ajutor de stat constă în stimularea operatorilor economici din domeniul audiovizual care produc și difuzează emisiuni informative, culturale și educative de interes public.

(3) Schema de ajutor de stat va cuprinde cel puțin următoarele elemente: criteriile de eligibilitate ale beneficiarilor, numărul estimat al acestora, categoriile de cheltuieli eligibile și procedura de acordare și monitorizare.

(4) Bugetul total al schemei de ajutor de stat este în sumă de 67,5 milioane lei, respectiv echivalentul a 15 milioane de euro, cu posibilitatea suplimentării acestuia.

Art. 49². — Perioada de valabilitate a schemei de ajutor de stat este 1 iulie 2015—31 decembrie 2016, cu posibilitatea prelungirii acesteia.”

Art. 4. — Prevederile prezentului titlu intră în vigoare la data de 1 iulie 2015.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul pentru societatea informațională,

Sorin Mihai Grindeanu

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

Ministrul afacerilor externe,

Bogdan Lucian Aurescu

București, 10 iunie 2015.

Nr. 18.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 831148